

LLORENS, *al entrar.*

Deu vos quart.

MARÍA

Bon día, fill.

MATEU

Deu te guard.

(En Llorens abatut, s'abandona sobre una cadira. La María s'hi acosta, tota complimentosa.)

MARÍA

¿Que voldrás esmorsar ara, Llorens?

LLORENS

No tinch pas gana.

MARÍA

Y donchs? *(Apart à n'en Mateu.)*
No li diguéu pas, encara; l'afectaria massa.

MATEU *apar á la María.*

Prou que ho sabrá per ella, de totas maneras!

(Pausa. Tots están violents, per no saver de qué parlar. Després en Llorens fa com si se reanimés, y parla, pausadament.)

LLORENS

Escoltéu, pares.

MARÍA

Digas fill.

MATEU

Parla.

LLORENS

No us tinch de dir el greu que m'ha sabut, lo qu'ha passat fa poch... vosaltres no us ho mere-

xéu! pero com que de seguir igual, constanment hi seríam, he pensat que s'havía d'acabar...

MATEU *interrumpintlo*

Esclar que s'ha d'acabar; però la nostra resolució ja está presa. No volém aquella dona á casa nostra.

LLORENS

També ho he pensat aixís...

MARÍA

Si, fill meu?

LLORENS

Peró també veig que jo no puch deixar d'estimarla, estant tots dos aprop; més vosaltres, me podéu exigir el sacrifici de deixarla, y ho faré.

MATEU

Y com?

(Segueix)

La dona d'aygua

El padrí, que era l'home mes vell del poble, sempre deya.—"Jo, la vaig veurer y.....ben cert que'l fill del Rey se la va endur.....¡que ho era de rossa y xamosa".....!

.....
¡Al sot del diable, son ben contats els que hi han baixat! Al poble, sols se sap que s'hi hagi arriscat el geperut de cal Marlet y sort que diu que va fugir aviat, ó sinó...qui sap. Jo, una vegada tot guardant el bestiar, ho anava á provar y quan era á mitja penya, desd'allá ahont se veu el gorch del senglá, ab l'eyna de sangrar el bestiar vaig esverlar un tros de roca y com qui'l